

Kouzelné zrcadlo.

Byla tmavá a bouřlivá noc. Stromy v knížecím parku vzdychaly a sténaly v poryvech větru, siné blesky protínaly oblohu a vzdálené hory vracely dunění hromu v dlouho doznívající ozvěně.

Ve ztemnělé dlouhé chodbě knížecího zámku svítila jediná lampa. Její plamen se zachvíval v nárazech chladného vzduchu. Tu náhle rozrazila zuřivá vichřice špatně zavřené okno, sklo se s řinkotem vysypalo, lampa zablikala a zhasla. Zámek zapadl do tmy.

V rozsáhlé ložnici se vzbudila mladá kněžna. Skromné světlo malé lampičky zápasilo s tmou a komnata byla pohroužena v nejasné přítmi.

V tu chvíli se zjevila ve dveřích komnaty stařena. Její tichá a mírná tvář, vroubená šedivými vlasy, větrem pocuchanými, vyzařovala klid a hlubokou moudrost. Šat měla promáčený, potřísněný blátem, a šál, který splýval na její sehnutou šíji a ramena, byl potrhán a pošpiněn.

Rozhlédla se po komnatě a pak se neslyšně přiblížila k loži, v jehož blízkosti ležel v kolébce prvorozený knížecí syn. Avšak než se mohla kolébky dotknout, zazářil venku nový blesk, na okamžik byla komnata plna oslnivého světla, dunivý hrom zatřásl všemi okny v zámku a nad kolébkou stála vysoká štíhlá postava v priléhavém černém obleku s vysokým límcem.

"Nedotýkej se ho," řekl tichý, jízlivý hlas. "Je můj !"

Stařena hleděla beze slova na černý stín.

"Přišla jsi pozdě," ozval se znovu zlomyslný hlas. "Já věděl, že tě bouře zdrží. Proto jsem ji seslal. Tolik dětí se bálo a tys je musela chlácholit, nemocné těšit a přinášet jim spánek - a zmeškala jsi."

"Jsem Dobro," řekla stařena tvrdě. "Mým úkolem je zahlazovat tvoje šlépěje."

"A tady toho jsi obětovala," usmál se Dábel a ukázal na kolébku. "Ten je můj. Byl jsem tu dřív - i když jen o malý zlomek času. Ale vyhrál jsem ! Mě nezdržoval soucit."

Stařena přistoupila blíže ke kolébce a pohlédla na dítě. Pak náhle strhla rychlým pohybem malé broušené zrcadlo, jež jí viselo kolem krku, a položila je dítěti na hrud. V jejích očích plál zvláštní svit, když pohlédla znovu na Dábla.

"Teď jsem byla zase já rychlejší," pravila mírně. "Vezmi si to dítě, je tvoje. Ale jeho duše je v tomto zrcadle. Abys ji získal, muselo by ti samo dát své zrcadlo - jinak se jeho duše nezmocníš." Stařena se odmlčela. "Je to málo, ale víc jsem pro to dítě udělat nemohla. Má teď alespoň osud ve svých rukou."

A jako by lehký vítr zavál do proužku dýmu rozplynula se stařena v kalném přísvitu nového dne, který svítal za roztrhanými mraky. Zděšená kněžna na loži se neodvážila ani vydechnout. Černý stín Dábla se sklonil nad kolébku, ale dítěte se nedotkl.

"A přece nade mnou nezvítězí," zašeptal a v jeho hlase se chvěla nenávist. "Tolik svodů ti nastavím do cesty, že jednou přece jen neodoláš. Jednou - až začneš potkávat mé služebníky, až se ti otevře svět a s ním i moje štědrá dlaň - a ty po ní chtivě sáhneš !"

Poslední záblesk ustupující bouře prořal oblohu, poslední hrom zaburácel kolem zdi zámku, a když dozněl, byla komnata prázdná. Dítě v kolébce slabě zaplakalo, ale nikdo je nepřišel utiшит. Mladá kněžna upadla do bezvědomí....

Život v zámku, dřívě tak radostný, se od toho dne úplně změnil. Kníže dal obehnat starý park vysokou zdí, aby chlapec, až doroste, nemohl přes ni pohlédnout. A touto zdí byl sevřel i jeho život a život jeho ženy, které předčasně zbělely vlasy. Do této zdi byl uvězněn život jediného dítěte,

které v broušeném zrcadle, zavěšeném na pevném zlatém řetízku kolem krku, neslo svou jedinou ochranu před Dáblnými nástrahami.

Čas plynul. Gabriel se už dávno vyzul z dětských střevíčků. S černým sametovým šatem, který oblékl v den svým čtrnáctých narozenin, připnul si k boku i malý kord, který dědil každý prvorozený syn knížecí.

Jediným přítelem Gabriela byl Evil, syn jednoho z vyšších knížecích úředníků. Byl pravým opakem snivého a trochu těžkopádného Gabriela: mrštný jako ještěrka, usměvavý a lstivý, tu v zářivé náladě a hned zase posměvačný.

Jednoho horkého letního dne, kdy slunce pražilo a stromy v knížecím parku skláněly unaveně své větve, usedli oba hoši do stínu smuteční vrby.

Najednou strčil Evil loktem do Gabriela.

"Pojď, něco ti ukážu, ale nesmíš se o tom nikomu ani zmínit. Bude to naše tajemství. Objevil jsem něco, co jsi ještě neviděl. Pojď!"

Vzal Gabriela za ruku a vedl ho k vysoké zdi, která obklopovala park. Tam ležel v trávě žebřík. Spojenými silami opřeli ho hoši o zeď a v okamžiku stáli na široké kamenné římsě.

Poprvé ve svém životě viděl Gabriel svět. U jeho nohou se vlnily lány obilí. Na obzoru se zvedala zalesněná úbočí a roztroušené bílé domky svítily v zeleni jako perličky. Slabý větřík laskal v širokých vlnách zlaté klasy a šuměl v široké melodii plného života země. Poprvé zakusil Gabriel pocit volnosti a hespoutané radosti, která není sevřena šedou zdí každodenního života.

Vtom zaslechl tichý, naléhavý Evilův hlas.

"To všechno ti dám, dáš-li mi zrcadlo."

Nerozhodně zvedl Gabriel ruku k zrcadlu. Ale v tu chvíli pocítil závan chladného větru, až ho zamrazilo. Okouzlení vyprchalo a ruka sevřela zrcadlo.

"Nedám," řekl pevně.

"Dáš !" vykřikl Evil a sáhl po řetízku zrcadla. Ale tu se objevil vychovatel s několika sloužícími a snesl vzpírajícího se Evila po žebříku dolů.

Gabriel se nikdy nedozvěděl, co se tehdy vlastně stalo. Teprve druhý den byl vyzván, aby přišel do komnat svých rodičů. Tam vyslechl příběh oné noci, kdy Dábel nahlížel do jeho kolébky. Pochopil, proč matce zbělely předčasně vlasy, proč uzamkla své mládí a krásu do smutného zámku, z jehož zdí vyprchal smích.

"Nevzdávej se nikdy zrcadla," napomínal ho kníže. "Dábel nepřestane o tebe usilovat a bude ti stavět do cesty lidi, kteří budou jeho nástrojem."

Hoch stál jako mramorová socha.

"A Evil ? Kde je Evil ?"

"Odcestoval včera večer," řekl tvrdě kníže. "Musel se zavázat, že už nikdy nevkročí na náš zámek... Evil, to byla jedna z lidských podob Dábla."

Smuten vrátil se Gabriel do své komnaty. Jeho věrný druh z dětských let, Evil, je pryč. Už se nikdy neuvidí. Ale Gabriel chápal, proč se tak stalo. Péče a dohled, kterým byl obklopen, to všechno pramenilo jen ze zoufalé snahy jeho rodičů ochránit ho před zlem. vzdali se všech radostí života pro svého syna. A Gabriel se v duchu zapřísáhl, že se nikdy nedopustí ničeho, čím by je zranil.

Svůj slib dodržel. Dny ubíhaly, měsíce se střídaly a léta plynula. Jednoho dne kněžna zemřela. Zemřela tiše, jako když uvadne květ. Gabriel vyprovodil svou matku na poslední cestě do rodinné hrobky. Ale netrvalo dlouho a kráčel toutéž cestou znovu za rakví svého otce. A tu si Gabriel uvědomil, že zůstal sám, že nemá už přátel, jen nebezpečného protivníka : Dábla.

Jednoho večera zabušil na zámeckou bránu osamnělý jezdec. Sloužící pak oznámil Gabrielovi, že si s ním přeje kdosi mluvit a pro nedostatek času nemůže vstoupit do zámku.

Gabriel si přehodil plášť a vyšel ven. Ve tmě spatřil obrysy krásného koně, v jehož sedle seděla postava, zahalená v široký černý plášť.

"Kdo jsi?" zeptal se Gabriel, neboť nemohl cizince poznat.

Jezdec sklouzl ze sedla. "Jsem ubohý, zapuzený světoběžník, Gabrieli," ozval se známý, důvěrný hlas ze tmy. "Přítel tvých dětských her a snů."

"Evil..." vydechl Gabriel.

"Ano, Evil! Vypovězený - zapuzený - zlý a špatný - ďábel - svůdce - a to všechno jen pro žert! Evil - neschopný jet kolem zámku, aniž by tě aspoň na chvíli neviděl."

Gabriel mlčel.

"Vidíš, Gabrieli, nikdy bych nebyl věřil, že z té maličkosti vzejdou takové nepříjemnosti."

"Maličkost, která stála mou matku celý život," řekl trpce Gabriel.

V té chvíli změnil Evil obratně předmět rozhovoru.

"Pojď, posadíme se tady do výklenku," navrhl. "Jen na chvíli, mám opravdu málo času."

Pak začal vypravovat, co zažil ve světě, rozvíjel před Gabrielovými očima obrazy tak pestrých barev, že Gabriel zapomněl na všechno a dychtivě naslouchal. Evil vyprávěl o turnajích, plesích a nákladných radovánkách, o stinných rozsáhlých zahradách, o hudebnících, kteří svými písněmi obveselují celý dvůr, o rozlehlých pláních, kde se dá celé hodiny cválat a nedojet konce, o krásných princeznách, čekajících na své rytíře, o nocích, ztrávených pod hvězdnou oblohou.

"Pojď se mnou, Gabrieli," naléhal, "a já ti budu vůdcem. Neumím dobře vyprávět, neumím ti popsat tu krásu, která tě

tam venku očekává. Pojď se mnou, dám ti všechno, o čem si netroufáš ani snít v těch pustých večerech, kdy sedíš u krbu obklopen samotou a vzpomínkami."

Gabriel zaváhal, ale pak náhle povstal.

"Ne, Evile ! Už pro památku mé matky ne !"

Evil pokrčil lhostejně rameny. "Nu dobrá, dělej, jak chceš. Musím už jet, mám ještě dlouhou cestu před sebou."

Vstal a přistoupil ke svému koni. "Vidíš, zítra musím odevzdat princezně Edmondě růži od jejího snoubence." Otevřel podlouhlou krabici a podával ji Gabrielovi. "Vyhlíží jako každá jiná růže, ale přesto musím jet jako vítr, aby z ní nevyvanula vůně, než ji položím princezně k nohám. Neboť právě ta vůně, Gabrieli, právě ta vůně je čarovná. Přivoň si..."

Gabriel se důvěřivě sklonil ke květu. Ale sotva vdechl tajemnou vůni, zatočil se s ním celý svět a Gabriel upadl v hluboký spánek. A ve stejném okamžiku odhodil Evil krabici s růží, přehodil spícího Gabriela přes koně, vyšvihl se do sedla a zmizel ve tmě. Jen jeho tichý smích zazněl krátce nocí.

Když se Gabriel probudil, ležel na mechu v krajině, kterou neznal. Byl už den. Opodál seděl Evil, švihal proutkem do země a posměšně se na něj díval.

"Tak vidíš, Gabrieli, nakonec jsi přece jen se mnou jel, i když nedobrovolně."

Gabriel se zmateně rozhlížel. "Kde to jsme ?"

"V tvém příštím domově," odsekl Evil a přivřel jedno oko. "Nelíbí se ti snad ? Budeš tu trochu osamělý, to je pravda, ale budeš mít aspoň čas o všem přemýšlet. "

"Není to příliš podobné tomu, co jsi mi sliboval," řekl Gabriel chladně.

Evil se ušklíbl. "A tys mi věřil ? To je ovšem tvoje chyba, můj milý. Teď se musíš spokojit s tímhle panstvím. Je trochu malé a hlavně nedostupné, obklopené ze všech stran stržemi."

Jen pták se může dostat sem nahorů. Dalo nám to velkou práci, než jsme to vybudovali. -"

Evil se na okamžik odmlčel a pak se v jeho hlase ozvala zavilá nenávist. "Od okamžiku, kdy mě tvůj otec vykázal ze zámku, pracovali moji poddaní a vrstvlili skály na skály, přenášeli půdu a stromy, aby je tu zasadili. To víš, i moc ďáblů je omezena. Ale já už tenkrát věděl, že to jednou budu pro tebe potřebovat. A teď si vyber : buď mi dáš zrcadlo a já tě vrátím zpátky do tvého zámku. A nebo si zrcadlo nech. Pak tu zůstaneš na věky. Nikdo tě odtud nemůže vysvobodit."

"Kdybych tu měl zůstat tisíc let, zrcadlo nedostaneš !" vybuchl Gabriel.

Evil se vítězně usmál. "Já nespěchám," řekl významně. "Možná, že za několik let budeš smýšlet jinak. Přijdu se na tebe zase podívat. Buď zdrav, můj milý...."

Hlas ještě dozníval, ale Evil tu už nebyl. Gabriel přemohl své beznadějně zoufalství a šel si své nové panství prohlédnout. Našel malý mramorový zámeček, který byl zřejmě určen pro něj. Kolem zámečku se rozkládal růžový sad. Pak tu byl ještě kus borového lesa a propasti, hluboké, bezedné strže, které lidská noha nemohla nikterak překročit. Evil si mohl být jist.

Čas nespěchal. Plynul zvolna, Gabriel se procházel borovým lesem, pečoval o záhony růží, četl těch několik knih, které našel v zámečku a znovu se k nim vracel, když je všechny přečetl. Stokrát denně si opakoval, že už od života nic neočekává - až tomu konečně sám uvěřil.

A tak se stalo, že když po dlouhé době přišel zase Evil, byl Gabriel na jeho návštěvu připraven a pohlédl mu pevně do očí.

"Můžeš slibovat a můžeš i hrozit, ale zrcadlo nedostaneš !"

Evil zmizel bez rozloučení, ale Gabriel po jeho odchodu začal propadat stále většímu zoufalství. Knihy už znal nazpaměť, po svém malém světě mohl už chodit se zavázanýma očima a mimo to shledal, že Evil mu dělá jeho uvěznění stále těžší. Ga-

briel si zvykl s nesmírnou trpělivostí pečovat o záhony růží. Po Evilově druhém odchodu nevyrostla však v záhonech už jediná cizí bylinka, která by se dala vyplet, záhony neustále vypadaly, jako by je právě opustil pilný zahradník - a ztratily pro Gabriela přitažlivost. Toužil po lidech, ale bál se na to myslet, neboť nevěděl, nevidí-li Evil i do jeho myšlenek.

Plynuly dny, ~~dní~~ noci, týdny, měsíce a snad i roky. Gabriel přestal počítat čas. Nebylo to důležité.

Jednoho dne našel v písku na okraji lesa otisk malého sandálku. Zachvěl se vzrušením. Přece není opuštěn na svém panství ?

Otisků tu bylo víc a vedly do lesa. Gabriel zaváhal. Což je-li to zase nějaká nástraha Evilova ? Ale touha po lidech byla příliš silná. Gabriel se dal po stopě.

Vedla do lesa, proplétala se mezi stromy, až se ztratila na kamenité planině. Jakoby přinucen neznámou silou zvedl Gabriel oči a spatřil ji. Nejkrásnější bytost, jakou kdy spatřil.

Stála v místech, kde se skály vrstvil v přirozenou sluj, Byla bledá, rusé vlasy sepnuté bleděmodrou stužkou. Temný, modrý šat přiléhal ke štíhlému tělu. Na nohou měla stříbrné sandály, jejichž otisky sem Gabriela přivedly.

Hleděli na sebe beze slova. Byli asi stejně překvapeni.

"Jsem Veronika," řekla konečně dívka. "Kdo jsi ty ?"

"Gabriel. Ale já jsem - člověk."

Veronika se usmála. "I já jsem člověk. Považuješ mne za vílu ?"

Oba se dali do smíchu. Gabriel se nepřiznal, že ji opravdu považoval za něco neskutečného. Jak mohl uvěřit, že nějaký člověk přece pronikl do Evilovy pevnosti ? A nebo to byla Evilova vůle ?

Ale přesto se podivným příchodem Veroniky do Gabrielova malého panství změnil jeho život od základů. Zdálo se mu, jako by mu někdo vlil novou krev do žil. Veroničiny oči byly zářivé a hluboké, její vlasy leskle měděné, Gabriel to všechno viděl, ale viděl najednou i jiné věci, kterých si dříve nepovšiml : že lesy jsou měkce zelené a nebe zářivě modré. Že

všude je plno krásy, na kterou se neuměl dívat. Díval-li se dříve na záhony růží, hledal tam jenom plevel. Když Evil plevel odstranil, aby mu vzal rozptýlení, Byl konec Gabrielova zájmu, Teprve když ukazoval růžové záhony Veronice, pochopil, že ta krása je v růžích. Našel nové kouzlo v knihách, jež znal z paměti. Neboť je četl Veronice, a kouzlo bylo spíš v jejích očích, zářících nad krásnými místy.

Někdejší tíživé ticho připadalo mu jako hudba, někdejší nuda a beznadějnost byla plným životem. Gabrielovi to vše připadalo jako zázrak, protože prvně v životě poznal krásu a lásku k člověku.

Evil nepřicházel, asi mu nezáleželo na tom, co se děje v malé pevnosti. Čas plynul nyní daleko rychleji a Gabriel očekával návštěvu dábla téměř netrpělivě. Neboť začal věřit sám sobě.

Jednoho slunného dne na začátku léta provázal Veroniku lesem. Jehličí tiše praskalo pod jejich nohama a mech se měkce houpal pod tíží jejich kroků. Všude byl hluboký, pokojný klid.

Najednou zaslechli zoufalé pískání malé pěnkavy, která, oslněna sluncem, sklánějícím se k západu, narazila v letu na strom. S přeraženým křídlem padla do mechu a snažila se znovu vzlétnout.

Gabriel opatrně zvedl poraněnou pěnkavu a položil ji do dlaní Veronice.

"Podívej se, jak se chvěje," řekl. "Nechápe, že ty jí nemůžeš ublížit."

Ale neměl pravdu. Pěnkava se ležela na bílé dlani bez pohnutí. Byla mrtvá. Gabriel pohlédl nechápavě na Veroniku. V té chvíli pustila Veronika bezduché tělíčko na zem, obrátila se a beze slova utekla do lesa. Gabriel se rozběhl za ní, ale zmizela mu mezi stromy. Šel k její jeskyni ; byla prázdná. Prohledal svůj dům. Ale Veroniku nenašel.

Zmocnil se ho neklid. Veronika se zjevila v jeho vězení tajemně, jako by to byl zázrak. Což jestli nyní stejně tajemně zmizela? Prohledal důkladně ten malý kousek světa, který mu byl vymezen. Konečně měl štěstí. Mašel Veroniku v odlehlém koutě nad strží. Seděla opřena o borovici a hleděla nepřítomně před sebe. Gabriel utrl poupě s keře, vedle kterého stál, přistoupil k Veronice a položil jí květ do dlaní. Veronika se nepohnula, ale poupě zvadlo v jediném okamžiku a pak se svezlo k zemi. Nechápaje, co se děje, sklonil se Gabriel znovu pro květ a dotkl se při tom nevědomky stříbrného střevíčku, který měla Veronika na noze. Ale zasykl bolestí, odtrhl ruku a pohlédl na ni. Byla popálena, jako by se dotkl žhavého kovu.

Veronika vyskočila, byla bledá jako stěna, rty se jí chvěly a snad hledala slova vysvětlení. Ale její pohled se zarazil na Gabrielově zrcadle, okamžik na ně Veronika hleděla, pak mávla beznadějně rukou a obrátila se k odchodu. Avšak každým krokem byla bledší a průsvitnější, až se rozplynula ve vzduchu jako ranní mlha.

Gabriel se ani nepohnul. Ale už věděl, co se děje. Veronika před ním něco zatajila. V jejích rukou zemřela potlučená pěnkava a zvadlo malé poupě. Její střevíčky pálily jako oheň. A ona přišla a odešla tak tajemně, že se nedalo pochybovat, že se to všechno stalo s Evilovým souhlasem. Ale Gabriel také věděl, že tentokrát ho Evil zasáhl, že nemůže na Veroniku zapomenout a že nemůže už nikoho jiného milovat.

Příští dny očekával Gabriel, že se Veronika vrátí. Den ze dne byla naděje menší, mnohokrát si Gabriel opakoval, že by Evil musel být hlupák, kdyby to připusťtil, ale přece tajně doufal. Protože s Veronikou odešlo z jeho života příliš mnoho. Evil to udělal úmyslně, aby zlomil jeho odpor. Ale Ga-

briel nebyl zlomen. Najednou se přestal Evila bát, nemusel už hledat sílu, aby mu odolal, protože pocítil sílu jinou : pustit se s Evilem do zápasu o Veroniku, vynutit si ji zpět a přemoci samotného Dábla.

Jednoho dne usedl u jeskyně, kde prvně Veroniku spatřil, a vzpomínal na ztracené štěstí. Najednou padl na zem před ním stům. Gabriel zvedl oči. Byl to Evil. Opíral se o kmen stromu a vyzývavě se usmíval.

Gabriel vstal. "Tentokrát jsi přišel v pravý čas," řekl. Jeho hlas zněl studeně a pevně. Evil neodpověděl, byl příliš překvapen. Takhle se na něj Gabriel ještě nikdy nedíval.

"Cos udělal s Veronikou ?" zeptal se Gabriel příkře.

Evil se vzpamatoval. "S Veronikou ?" opakovať posměšně. "Nevím o žádné Veronice."

"Lžeš ! Tys mi sem Veroniku poslal a tys mi ji zase vzal. Ale vrátíš mi ji !"

"Poroučíš ?" posmíval se Evil. "Jsi na to příliš hloupý, můj milý. Chytíš se do každé léčky, kterou ti nastražím. Veronika byla mým nástrojem. Ale selhala, proto tu už není. Jde pořád jenom o tvé zrcadlo."

Gabriel pohlédl nejistě na Evila. Bylo to příliš kruté, co právě slyšel. Veronika nebyla vysvobozením ze samoty, nýbrž zákeřnou Evilovou služebnicí, která měla dokončit to, co se Evilovi nemohlo podařit ?

"Jsi zklamán, viď ?" pokračoval uštěpačně Evil. "Veronika byla ztracena od svého narození. Nád tvou kolébkou mě přelstilo Dobro. Veroniku jsem už neponechal náhodě. Dostala na svou ochranu jen zvadlý květ, který chůva vyhodila z kolébky a tím zpečetila její osud. - Byla dcerou královských rodičů, a byla krásná, to jsi poznal sám. Jednou na plese - bylo jí tenkrát právě patnáct let - jsem se jí trochu dvořil, snad právě proto, že byla tak krásná. A řekl jsem jí pravdu. Poděsilo ji to a chtěla vědět, může-li se něčím vykoupit. Chtěla to sama, a

já jsem věřil, že si to brzy rozmyslí. Nuže od onoho památ-
ného dne nosí své žhavé střevíčky. Jsou to krutá muka, Ga-
brieli, ale není to všechno. Její dlaně zabíjejí. Všechno,
čeho se dotkne, zemře. "

Evil se samolibě usmíval a pomalu lísték po lístku otrhá-
val květ kopretiny. "Nemohu za to, že se trápí už tak dlouho.
Je tvrdohlavá. Nabídl jsem jí novou naději. Měla získat tvoje
zrcadlo. Vidíš, jak mi na tobě záleží. Byl jsem ochoten ztra-
tit Veroniku, abych získal tebe. Selhala. Měla dost času, tys
jí věřil. Ale když se prozradila a tys pochopil, že za tím sto-
jím zase já, vzal jsem si ji zpátky. Vrátím ji, odkud jsem ji
vzal, se střevíčky, které pálí, a s rukama, které usmrcují.
A ty tu budeš žít věčně sám a s vědomím, že jediná žena, kte-
rou jsi miloval, je pro tebe ztracena a že už ji nikdy neuvidíš."

Evil domluvil a byl téměř něžný. Gabrielův obličej zkameněl.
Už tolikrát ho Evil zaskočil. Už tolikrát ho zasáhl. Ale ten-
tokrát mu prozradil příliš mnoho. Veronika se nemohla bránit,
ale odepřela ďáblovi sloužit. Mohla zradit Gabriela a zbavit se
svého utrpení. Neučinila to. Gabriel se postavil před Evila.

"Evile ! Ty mi vrátíš Veroniku, nebo tě srazím do té pro-
pasti, kterou jsi tu pro mne vykopal !"

Evil pustil na zem otrhaný květ kopretiny. "Hlupáčku. Snad
si dokonce nemyslíš, že mi můžeš ublížit?"

"Evile, přeceňuješ svoji sílu," varoval Gabriel.

"Nezačínej mi mluvit o lásce, nerad o ní slyším. Je to ne-
příjemná věc. Podívej se, jaký chytrý plán jsem si vymyslel.
Nepodařil se pro lidskou lásku. Nemám ji rád."

Gabriel ustoupil o krok. "Dobrá, Evile. Nevracej mi Veroni-
ku, ale slib mi, že ji zbavíš jejího utrpení."

"Proč ? Mně to nevadí, že trpí."

Jediným skokem stál Gabriel u Evila, sevřel ho silou, kterou
by v sobě nebyl nikdy hledal a přitiskl ho ke stromu.

"Slíbíš ?" vymáhal. Evil sebral všechnu sílu, aby se vytrhl
ze zajetí. Podařilo se mu to, třebaže jeho krásný černý oblek

byl hluboko roztržen.

"Zrcadlo, Gabrieli," zasyčel, "pak budeme mluvit."

Jediným pohybem přetrhl Gabriel řetízek svého zrcadla a natáhl ruku k Evilovi.

"Tady je ! Nechci je nosit, má-li proto Veronika trpět !"

Evilovi blesklo v očích. Tolik let čekal na tenhle okamžik. Znovu se objevil vítězný úsměv na jeho rtech. Měl Gabriela v moci.

"Změnil ses," řekl uznale. "Ale proč ti záleží na Veronice? Můžeš mít za své zrcadlo mnohem víc. Dám ti zapomnění, dám ti všechno, co budeš chtít. Nech Veroniku mně a zachraň sebe."

"Nechci mít zrcadlo, má-li proto Veronika trpět !" opakoval Gabriel a jeho hlas sílil odhodláním.

"A já zase chci tebe i ji," dráždil ho Evil, jsa si jist, že žádná moc na světě nemůže už Gabriela zachránit. "Za tuhle cenu si své zrcadlo nevezmu. Nech si ho."

"Nechci !" vykřikl Gabriel a udeřil zrcadlem o skálu. Současně zazněl jiný výkřik vzduchem, zoufalý a vzteklý. Ale to byl hlas Evilův. Zrcadlo se roztránilo v tisíce drobných úlomků, tak drobných, že vítr jimi zatočil jako sněhovými vločkami a rozhodil je po celém Gabrielově panství. A hle ! při jejich dopadu ztrácela se hluboká rokle, jako by jí tam nikdy nebylo. Kde dopadl jediný střípeček zrcadla, tam končila ďáblova moc, neboť na každém střípku lpěla láska Gabriela a Veroniky.

A tentýž vítr, který Gabrielovi připadal jako vánek, srazil Evila k zemi a mrštil jím do propasti, která se nad ním dunivě uzavřela.

A před jeskyní, kam si Gabriel přišel pro vzpomínky, stála Veronika. Byla bosa, neboť stříbrné střevíčky zmizely s Evilem, a na ruku, kterou podávala Gabrielovi, usedl krásný pestrý motýl, rozevřel svá křídla, a když se Gabriel sklonil k bílé ruce, aby ji políbil, motýl vzlétl, živý a radující se z teplé sluneční záře.